

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

04 martie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecători – Liliana Catan și Ion Guzun,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Constantin Miron, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 noiembrie 2014, în cauza penală în privința inculpatului

Iordachi Pavel Ivan, născut la 25 noiembrie 1990, domiciliat în mun. Chișinău, str. Piața Unirii Principatelor Române 3, ap. 88.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 24.04.2012 – 29.07.2014;

instanța de apel: 25.08.2014 - 06.11.2014 ;

instanța de recurs: 03.02.2015 – 11.03.2015;

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 29 iulie 2014, Iordachi Pavel a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal la 3 (trei) ani închisoare.

Conform art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate pe un termen de probă de 3 (trei) ani.

A fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată în procesul penal și s-a dispus încasarea de la inculpat în beneficiul părții vătămate Bumbu Andrei prejudiciu material în sumă de 239 lei și prejudiciu moral în sumă de 3 000 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Iordachi Pavel la 14 decembrie 2011, aproximativ pe la ora 00.20, aflându-se pe str. Drumul Taberei 62, din mun. Chișinău, pe teritoriul CCG-5 „A”, încalcând grosolan și demonstrativ ordinea publică, acționând cu intenție, în prezența mai multor persoane, fără motive i-a aplicat lui Andrei Bumbu, care sărbătorea împreună cu prietenii și cunoscuții săi, o lovitură peste cap cu o sticlă cu volumul de 0,5 l., în forma patruleteră. În rezultatul acestor acțiuni ultimului i-au fost cauzate vătămări corporale exprimate prin: plăgi tăiate în regiunea frontală și gambei, echimoze periorbital pe stînga, care au fost

cauzate prin acțiunea traumatică a unui obiect tăietor-înțepător, posibil în timpul și circumstanțele indicate, și au fost calificate ca vătămări corporale ușoare (f.d.181).

3. Nefiind de acord cu sentința în cauză procurorul a declarat apel prin care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 287 alin.(3) Cod penal la 5 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În susținerea apelului s-a invocat că la aplicarea pedepsei prima instanță nu a ținut cont de prevederile art. 61 și 75 Cod penal precum și de următoarele circumstanțe: inculpatul vina nu a recunoscut-o, nu a restituit prejudiciul cauzat părții vătămate, infracțiunea imputată face parte din categoria celor grave, astfel ilegal și neîntemeiat a aplicat prevederile art. 90 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 noiembrie 2014, s-a respins cererea de apel declarată de către procuror și menținută sentința fără modificări.

4.1. În argumentarea soluției adoptate instanța de apel referitor la motivele invocate în apel de către procuror ce vizează pedeapsa, a conchis că, la soluționarea chestiunii respective prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75 și 90 Cod penal ținând cont de circumstanțele care influențează asupra pedepsei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de personalitatea inculpatului, de comportamentul acestuia în cadrul urmăririi penale și ședinței de judecată și lipsa circumstanțelor agravante, pedeapsa penală fiind aplicată în limitele prevăzute de lege.

Colegiul penal a concluzionat că, procurorul incorect indică ca circumstanță ce justifică excluderea art. 90 Cod penal, faptul că inculpatul nu recunoaște vinovăția în săvârșirea infracțiunii imputate, deoarece, conform art. 24 alin.(4) Cod de procedură penală, inculpatul, în calitate de participant în procesul penal își alege poziția, modul și mijloacele de susținere a ei de sinestătător, fiind independente de instanță, de alte organe ori persoane.

În ședința de judecată în apel inculpatul a declarat, că recunoaște vinovăția în săvârșirea infracțiunii imputate și că este de acord să achite prejudiciul material cauzat părții vătămate.

5. Împotriva deciziei procurorul a declarat recurs ordinar, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, solicitând casarea parțială a acesteia, în partea numirii pedepsei aplicate inculpatului, rejudecarea cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri cu excluderea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal.

În motivarea recursului recurentul indică că, la stabilirea pedepsei instanța de apel nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal, astfel pripit și nefondat a ajuns la concluzia privind aplicarea art. 90 Cod penal. Instanța de apel a ignorat faptul că inculpatul a comis o infracțiune gravă, nu a recunoscut vina, nu a

restituit prejudiciul cauzat părții vătămate, din care circumstanțe reiese că inculpatul nu a conștientizat seriozitatea faptelor sale, pericolul social pe care îl prezintă acțiunile lui.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, *instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că acesta este vădit neîntemeiat.*

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.*

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Raportînd aceste prevederi la speța examinată, Colegiul penal reține că, recursul depus de procuror are ca temei pct. 6) și 10) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că, *decizia instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor procesual-penale fiind legală și întemeiată. Acuzatorul de stat este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de apel, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor făptuitorului, însă critică hotărârea în partea pedepsei, nefiind de acord cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Colegiul penal consideră că temeiul pentru recurs semnalat de recurent nu este incident în prezenta cauză, iar instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, acordînd deplină eficiență prevederilor art. art. 61, 75 și 76 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului imputat acestuia prin rechizitoriu.

Așa cum se reține în doctrina penală, în cazul săvîrșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, avînd deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținînd seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia au fost condamnat inculpatul.

De asemenea, se reține că la individualizarea pedepsei trebuie avut în vedere principalul criteriu - gradul de pericol social al faptei săvârșite, care se măsoară după cuantumul pedepsei prevăzute de textul incriminator, urmînd ca celelalte două criterii alăturate și distincte - persoana infractorului și împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală, să fie avute în vedere după ce instanța și-a format opinia cu privire la gradul de pericol social concret al activității infracționale săvârșite.

La caz, la aplicarea pedepsei inculpatului, instanțele corect au luat în considerare prevederile art. art. 61,75,76 Cod penal care reglementează modalitatea individualizării pedepselor persoanelor condamnate.

Astfel, conform alin. (1) art. 75 Cod penal *persoanei recunoscută vinovată de săvîrșirea unei infracțiuni, inclusiv prin procedura de judecare în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului Cod și în conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal. La stabilirea categoriei și mărimii pedepsei, instanța de judecată a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.*

În conformitate cu art. 61 Cod penal, *pedeapsa penală este o măsură de constrîngere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea condamnaților, cît și a altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.*

Potrivit prevederilor art. 90 alin. (1) Cod penal, *la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvîrșite cu intenție, ținînd cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.*

În speță, Colegiul penal reține că, instanțele de judecată în raport cu fapta comisă și circumstanțele care influențează asupra pedepsei, ținînd cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de personalitatea inculpatului, de comportamentul acestuia în cadrul urmăririi penale și ședinței de judecată și lipsa circumstanțelor agravante, aplicînd prevederile art. 90 Cod penal, a stabilit o pedeapsă echitabilă.

Mai mult ca atât, în cadrul apelului inculpatul a recunoscut vinovăția în săvârșirea infracțiunii imputate și a declarat că este de acord să achite prejudiciul material cauzat părții vătămate.

Prin urmare, argumentele expuse de recurent au fost anterior invocate în apel, iar instanța de apel le-a examinat minuțios, apreciind toate circumstanțele cauzei, examinându-le în ansamblu, conform art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală, pronunțându-se argumentat și detaliat asupra lor. Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art. 417 Cod de procedură penală. Alte probleme de drept care ar afecta hotărârile în cauză nu au fost invocate și nici nu se conțin în materialele dosarului, iar recursul declarat de către procuror este unul declarativ.

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-a comis eroarea de drept prevăzută în pct. 6) și 10) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, la care se face referință, prin urmare nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate, din care considerente se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Constantin Miron, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 noiembrie 2014, în cauza penală în privința inculpatului Iordachi Pavel, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 11 martie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun